

Arrest

nr. 145 088 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 13 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Ahfir op X.

Op 19 juli 2012 wordt een visum type C aan de verzoekende partij afgeleverd.

Op 28 augustus 2012 legt de verzoekende partij een aankomstverklaring af.

Op 5 november 2013 wordt de heer M.W. als voogd van de verzoekende partij aangewezen.

Op 6 november 2014 dient de voogd in toepassing van de artikelen 61/4 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvraag om verblijfsmachtiging in.

Op 21 november 2014 neemt de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.1

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan W. M. [...], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst

Voogdij,

bevel gegeven de genaamde

[...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene is in het bezit van een paspoort en een visum - het visum is vervallen sinds 10/10/2012.

Betrokkene kwam samen met zijn moeder en twee zussen op 02/08/2012 naar België. Ze reisden met een paspoort en een toeristenvisum. Na het verstrijken van het visum keerde de moeder, samen met het kleinste zusje terug naar Marokko. Betrokkene bleef samen met zijn oudere zus, [Y.H.] [...] in België. Op 18/09/2013 werd betrokkene onder hoede genomen door de dienst voogdij. Er werd een voogd toegewezen op 06/11/2013. De voogd wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 08 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd diende zijn aanvraag in op 06/11/2014.

In de aanvraag meldt de voogd dat hij na zijn aanstelling door de Dienst Voogdij in eerste instantie wilde onderzoeken of vrijwillige terugkeer een mogelijke optie was en dit in samenwerking met IOM. Uit het onderzoek van IOM bleek dat: zijn pupil in Marokko te kampen had met opvoedingsproblemen (moeilijke relatie met de ouders), betrokkene afkomstig is uit een zeer arme streek met een sterke migratiedruk, de familie (zowel de ouders in Marokko als de tante hier in België) akkoord zouden zijn met het migratietraject van betrokkene, de bijstand aan jongeren in Marokko zich beperkt tot opvangcentra voor daklozen en tenslotte de voorwaarden voor een terugkeer in het kader van IOM aldus niet vervuld zijn.

Bij de aanvraag worden volgende documenten toegevoegd: een kopie van zijn paspoort en zijn identiteitskaart, zijn studentenkaart van het secundair onderwijs te Merksem, een kopie van enkele klevertjes van de mutualiteiten, een attest regelmatige lesbijwoning en zijn schoolrapporten, 3 maal een BuzzyPazz, de email- correspondentie van de voogd met het IOM, de family assessment van het IOM en een sociaal rapport rond het bezoek aan de familie ter plaatse van het IOM en tenslotte een verklaring op eer van de ouders dat zij de zorg voor hun zoon overdragen aan de tante.

Gelet op artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 21/11/2014.

Tijdens het verhoor verklaart betrokkene naar België te zijn gekomen op vakantie bij zijn tante. Bij het verstrijken van de visumtermijn, besloot hij niet terug te keren naar Marokko omdat het leven in België veel beter zou zijn. Hij verklaart dat hij in Marokko onder invloed van slechte vrienden niet naar school ging, hetgeen zijn vader erg boos maakte. Zijn vader, die neurologische problemen heeft, zou hem bovendien vaak geslagen hebben. Betrokkene wil graag in België blijven bij zijn tante om hier een goede toekomst uit te bouwen.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten zijn familiale context in Marokko.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene expliciet vermeldt in België te zijn gebleven omdat het hier beter is. Hij wil hier studeren en een goede toekomst opbouwen. De redenen voor zijn verder verblijf in België, zo blijkt uit basis van de analyse van alle elementen in het dossier, zijn dus van

economische aard (betere scholing) en dit met het oog op betere toekomstperspectieven. Dit motief is vreemd aan de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 en laat derhalve niet toe een tijdelijk verblijf aan betrokkene toe te kennen. Hiervoor dienen immers de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Er wordt verder op geen enkele manier bewezen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De bovenvernoemde artikelen van de wet (61/14 en volgende) dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Laat het duidelijk zijn dat er nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst. De ouders van betrokkene wonen en leven er nog steeds, ze zijn gelokaliseerd en betrokkene heeft regelmatig telefonisch contact met hen. Bovendien staan ze nog steeds in voor de zorg van het zusje van betrokkene. Er wordt niet aangetoond dat de ouders van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds gedaan hebben en zoals zij dit nog steeds doen voor zijn kleine zusje. Conform het artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, is er hier dus geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn ouders.

De documenten die betrokkene voorlegt zijn niet van die aard dat ze een duurzame oplossing in België rechtvaardigen. Zijn paspoort en identiteitskaart zijn bewijzen van zijn identiteit, hetgeen door onze dienst nooit in twijfel werd getrokken. Zijn studentenkaart, het attest regelmatige lesbijwoning, zijn schoolrapporten en de kopies van zijn 3 BuzzyPazz 'en bewijzen enkel dat betrokkene hier naar school gaat, dat hij reeds sinds 2012 in België verblijft en geïntegreerd is, maar dit geeft hem daarom niet automatisch recht op verblijf en wil evenmin zeggen dat de duurzame oplossing voor hem niet bij zijn ouders ligt.

Uit het de FA van IOM en het bijbehorend sociaal verslag blijkt enkel dat een vrijwillige terugkeer naar Marokko niet preferabel is omwille van de slechte socio-economische situatie ter plaatse alsook omwille van de persoonlijke familiale problemen. Men kan aannemen dat de ouders van betrokkene het in Marokko financieel niet breed hebben. Het feit echter dat betrokkene afkomstig is uit een streek met veel armoede, is op zich onvoldoende om te stellen dat de duurzame oplossing in België ligt en niet in Marokko. Ook het argument dat er zich in het huishouden familiale problemen voordeden, rechtvaardigt geenszins een migratie naar België. De voogd meldde in zijn aanvraag dat betrokkene hier in België naar school gaat en het hier goed doet. Niets weerhoudt hem ervan om in Marokko dezelfde discipline aan de dag te leggen en zijn studies daar succesvol verder af te werken. Het feit dat hij daar onder invloed stond van slechte vrienden, is iets wat hij zelf deels in handen heeft. Men kan toch stellen dat betrokkene ondertussen een leeftijd heeft bereikt waarop men toch een zekere mate van zelfstandigheid kan verwachten. Bovendien is het nog steeds de verantwoordelijkheid van de ouders zelf om hun zoon te steunen, verder op te voeden en in te staan voor de verdere opvang en verzorging. Het feit dat de vader een neurologische aandoening heeft en de rebelse houdingen van zijn zoon voor spanningen in het huishouden zorgt, ontslaat hen geenszins uit hun ouderlijke macht. Met betrekking tot de verklaring waarin zij de zorg voor hun zoon overdragen aan de tante hier in België, merken wij op dat deze geen enkele juridische waarde heeft.

Ook de duur van verblijf van betrokkene in België en de goede band die hij heeft met zijn tante, zijn tenslotte geen elementen die een duurzame oplossing in België rechtvaardigen. Betrokkene verbleef immers bijna 14 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij herenigd kan worden met zijn ouders en de rest van de familie (en dit desgevallend samen met zijn oudere zus die op dit moment illegaal in België verblijft).

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma van terugkeer en re-integratie van een organisatie (vb. vrijwillige terugkeerprogramma's Fedasil). In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zij verwoordt deze als volgt:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de vreemdeling gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de vreemdeling bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. R.v.St. nr. 66.657bis dd. 10 juni 1997; R.v.St. nr. 66.659 dd. 10 juni 1997).

Verzoekende partij bevindt zich in casu in een illegale verblijfssituatie, waarbij een vernietiging van het bestreden bevel tot terugbrenging geen wijziging met zich mee zou brengen voor de verblijfssituatie van verzoekende partij.

Deze illegale verblijfssituatie blijkt afdoende uit het administratief dossier, en vloeit impliciet doch zeker voort uit de meebetekende beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekende partij betwist ook niet illegaal in het Rijk te verblijven.

Verzoekende partij bevindt zich inderdaad in een situatie waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, en waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris, ingevolge art. 7 Vreemdelingenwet, ertoe verplicht is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

In die zin werd reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld:

“De vernietiging van dit bevel door de Raad kan geen wijziging in de rechtstoestand van verzoeker met zich meebrengen. De gemachtigde van de Minister kan in geval van vernietiging van het bestreden bevel enkel opnieuw vaststellen dat verzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft en dient derhalve opnieuw een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft bijgevolg geen wettig belang bij de vernietiging van het bestreden bevel.” (R.v.V. nr. 3497 dd. 9.11.2007; zie ook: R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Te dezen dient de Raad echter op te merken dat zelfs indien hij de in punt 1.3. bedoelde beslissingen schorst, die verzoekende partij geen voordeel kan opleveren. De eventuele schorsing ervan wijzigt niets aan de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij zoals vastgesteld in de in punt 1.6 bedoelde beslissing (de bijlage 13septies), waarvan de uitvoerbaarheid niet geschorst werd door het in punt 1.7. bedoelde beroep.” (R.v.V. nr. 103.686 van 28.05.2013)

Terwijl artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt:

“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt de verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het enig middel blijkt dat voormelde schending niet kan aangenomen worden.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.”

2.2. De verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. De bestreden beslissing bevat immers meer overwegingen dan de overweging dat de verzoekende partij op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zij vormt immers ook een antwoord op de verblijfsaanvraag op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst. Indien deze beslissing wordt vernietigd, krijgt verzoeker uitzicht op een nieuwe beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag, waarbij in geval van een positieve beslissing verzoeker conform artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet uitzicht krijgt op een verblijfsdocument met een geldigheidsduur van zes maanden. Hieraan ontleent de verzoekende partij wel degelijk een belang.

De opgeworpen exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 61/14 tot en met 61/25, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“1. Verzoeker heeft aanvraag machtiging tot verblijf op grond van de artikel 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze procedure bestaat eruit om de duurzame oplossing te bepalen voor de minderjarige en hetzij te machtigen tot verblijf, hetzij een terugkeer te gebieden.

De toepasselijke nationale wetsbepalingen zijn de volgende:

Artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“[...]”

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“[...]”

Artikel 61/18 Vw. bepaalt:

“[...]”

Gezien er een terugkeerbeslissing werd genomen zijn ook de volgende nationaalrechtelijke bepalingen van toepassing.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:

“[...]”

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet stelt:

“[...]”

Er zijn echter ook Europese rechtsbepalingen die dienen gerespecteerd te worden, evenals verdragsrechtelijke bepalingen.

De bestreden beslissing maakt een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

Artikel 24 van het Handvest, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

“[...]”

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“[...]”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in General Comment no° 14 het volgende (bijlage 2):

“4. The concept of the child's best interests is aimed at ensuring both the full and effective enjoyment of all the rights recognized in the Convention and the holistic development of the child.”

In de noot hierbij verduidelijk het Comité wat begrepen dient te worden onder 'ontwikkeling':

"The Committee expects States to interpret development as a "holistic concept, embracing the child's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development" (general comment No. 5, para. 12)."

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court.

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.

(c) A rule of procedure: Whenever a decision is to be made that will affect a specific child, an identified group of children or children in general, the decision-making process must include an evaluation of the possible impact (positive or negative) of the decision on the child or children concerned. Assessing and determining the best interests of the child require procedural guarantees. Furthermore, the justification of a decision must show that the right has been explicitly taken into account. In this regard, States parties shall explain how the right has been respected in the decision, that is, what has been considered to be in the child's best interests; what criteria it is based on; and how the child's interests have been weighed against other considerations, be they broad issues of policy or individual cases."

De bepalingen van de Vreemdelingenwet dienen dus op die wijze uitgelegd te worden dat ze op de meest verregaande wijze rekening houden met verzoekers belangen, i.c. zijn fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling.

"25. The obligation of the States to duly consider the child's best interests is a comprehensive obligation encompassing all public and private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities and legislative bodies involving or concerning children. ...

(b) "courts of law"

27. The Committee underlines that "courts" refer to all judicial proceedings, in all instances – whether staffed by professional judges or lay persons – and all relevant procedures concerning children, without restriction. This includes conciliation, mediation and arbitration processes.

...

"administrative authorities"

30. The Committee emphasizes that the scope of decisions made by administrative authorities at all levels is very broad, covering decisions concerning education, care, health, the environment, living conditions, protection, asylum, immigration, access to nationality, among others. Individual decisions taken by administrative authorities in these areas must be assessed and guided by the best interests of the child, as for all implementation measures."

Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat ook Uw Raad in een annulatieprocedure ten volle en op substantiële wijze rekening dient te houden met het belang van het kind. Paragraaf 98 voegt hier nog aan toe:

"States should establish mechanisms within their legal systems to appeal or revise decisions concerning children when a decision seems not to be in accordance with the appropriate procedure of assessing and determining the child's or children's best interests. There should always be the possibility to request a review or to appeal such a decision at the national level. Mechanisms should be made known to the child and be accessible by him or her directly or by his or her legal representative, if it is considered that the procedural safeguards had not been respected, the facts are wrong, the best-interests assessment had not been adequately carried out or that competing considerations had been given too much weight. The reviewing body must look into all these aspects."

Deze aspecten dienen met andere woorden ten gronde getoetst te worden, ook in een annulatieprocedure.

"48. Assessing the child's best interests is a unique activity that should be undertaken in each individual case, in the light of the specific circumstances of each child or group of children or children in general. These circumstances relate to the individual characteristics of the child or children concerned, such as, inter alia, age, sex, level of maturity, experience, belonging to a minority group, having a physical, sensory or intellectual disability, as well as the social and cultural context in which the child or children

find themselves, such as the presence or absence of parents, whether the child lives with them, quality of the relationships between the child and his or her family or caregivers, the environment in relation to safety, the existence of quality alternative means available to the family, extended family or caregivers, etc.”

General Comment no° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind handelt specifiek over de behandeling van niet begeleide minderjarige vreemdelingen (bijlage 3).

Paragraaf 6 van General Comment no°6 van het Comité voor de Rechten van het Kind stelt het volgende:

“This acknowledges that all human rights, including those contained in the Convention, are indivisible and interdependent. The importance of other international human rights instruments to the protection of the child is also recognized in the preamble to the Convention.”

Paragraaf 4 van de General Comment stelt: *“This general comment will compile and consolidate standards developed, inter alia, through the Committee’s monitoring efforts and shall thereby provide clear guidance to States on the obligations deriving from the Convention with regard to this particular vulnerable group of children. In applying these standards, States parties must be cognizant of their evolutionary character and therefore recognize that their obligations may develop beyond the standards articulated herein”.*

Het Comité stelt duidelijk dat de rechten vervat in het Verdrag open zijn, in de zin dat ze aan evolutie onderhevig zijn.

Paragraaf 13 maakt gezinseenheid expliciet ondergeschikt aan de belangen van het kind en verduidelijkt dat op de Staat een positieve verplichting rust om alle nodige maatregelen te nemen om de kinderen als niet begeleid te identificeren en om met tracing activiteiten te beginnen:

“13. The positive aspect of these protection obligations also extends to requiring States to take all necessary measures to identify children as being unaccompanied or separated at the earliest possible stage, including at the border, to carry out tracing activities and, where possible and if in the child’s best interest, to reunify separated and unaccompanied children with their families as soon as possible.”

Ook onder paragraaf 31 kunnen we lezen dat de verantwoordelijkheid voor tracing activiteiten bij de Staat ligt:

“...(v) Tracing of family members to be commenced as early as possible (arts. 22 (2), 9 (3) and 10 (2)).”

Artikel 3(1) IVRK stelt dat alle handelingen van publieke dienstverleners, rechtsinstanties, bestuur, het belang van het kind dienen te laten primeren.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind:

“20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child’s identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs.”

Paragraaf 79 stelt dat het ultieme doel is om alles in rekening te brengen en een duurzame oplossing te bepalen, en dat de mening van het kind hierbij in overweging moet genomen worden:

“79. The ultimate aim in addressing the fate of unaccompanied or separated children is to identify a durable solution that addresses all their protection needs, takes into account the child’s view and, wherever possible, leads to overcoming the situation of a child being unaccompanied or separated. Efforts to find durable solutions for unaccompanied or separated children should be initiated and implemented without undue delay and, wherever possible, immediately upon the assessment of a child being unaccompanied or separated. Following a rights-based approach, the search for a durable solution commences with analysing the possibility of family reunification.”

Paragraaf 80 benadrukt dat tracing een essentieel onderdeel is van het bepalen van een duurzame oplossing. De verantwoordelijkheid rust hiervoor op de schouders van de Staat:

“80. Tracing is an essential component of any search for a durable solution and should be prioritized except where the act of tracing, or the way in which tracing is conducted, would be contrary to the best interests of the child or jeopardize fundamental rights of those being traced. In any case, in conducting tracing activities, no reference should be made to the status of the child as an asylum-seeker or refugee.”

Paragraaf 81 benadrukt dat gezinseenheid ondergeschikt is aan de belangen van het kind en vereist dat het kind in deze gehoord wordt.

“81. In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, all efforts should be made to return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or

her views (art. 12) (see also section IV (e), "Right of the child to express his or her views freely"). While the considerations explicitly listed in article 9, paragraph 1, sentence 2, namely, cases involving abuse or neglect of the child by the parents, may prohibit reunification at any location, other best-interests considerations can provide an obstacle to reunification at specific locations only."

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier:

"84. ... Return to the country of origin shall in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account:

- The safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;
- The availability of care arrangements for that particular child;
- The views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;
- The child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;
- The child's right "to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations" (art. 8);

- The "desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background" (art. 20). "

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd:

"85. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin."

Paragraaf 86 stelt duidelijk dat er geen niet-rechten-gebonden redenen aanvaardbaar zijn om niet in het belang van het kind te handelen:

"86. Exceptionally, a return to the home country may be arranged, after careful balancing of the child's best interests and other considerations, if the latter are rights-based and override best interests of the child. Such may be the case in situations in which the child constitutes a serious risk to the security of the State or to the society. Non-rights-based arguments such as those relating to general migration control, cannot override best interests considerations."

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"[...];"

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelich Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelich Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20).

Het is immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer een beslissing te nemen over een verblijfsmachtiging, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan de overheid kennis heeft of zou moeten hebben. Dit vloeit enerzijds voort uit het feit dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals de andere bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM, Conka t. België, 5 februari 2002, § 83) en anderzijds uit het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029)

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het recent arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele

omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Het rekening houden met het hoger belang vloeit o.a. voort uit de verplichting van Lidstaten onder artikel 8 EVRM. Het is op basis van artikel 8 EVRM dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen oordeelt dat het belang van het kind tot doel heeft « maintenir ses liens avec sa famille, sauf dans les cas où celle-ci s'est montrée particulièrement indigne, car briser ce lien revient à couper l'enfant de ses racines.» (EHRM, Mamousseau en Washington t. Frankrijk, 6 december 2007, § 67.)

Volgens het Europees Hof worden de positieve verplichtingen van Lidstaten onder het EVRM versterkt wanneer de getroffen maatregel minderjarige kinderen aanbelangt. (EHRM, Mubianza Mayeka en Kaniki Mitunga t. België, 12 oktober 2006.) De Lidstaten moeten rekening houden met de jonge leeftijd en kwetsbaarheid van kinderen. (TULKENS, F., "La Convention européenne des droits de l'homme et les droits des enfants", Journal du Droit des Jeunes, nr. 272, februari 2008, p.6)

De toetsing aan artikel 8 EVRM, en het belang van het kind als onderdeel ervan, is geen formaliteitsvereiste. Deze bepaling vereist een grondige toetsing (EHRM, Raza t. Bulgarije, 11 februari 2010).

Naast de reeds geciteerde rechtspraak van Uw Raad en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan in dit kader nog worden gewezen op het erg recent arrest Kaplan e.a. t. Noorwegen.

In dit arrest geeft het Hof aan dat het belang van het kind moet worden beoordeeld aan de hand van de concrete, individuele omstandigheden van elk geval: "[h]aving regard to all of the above considerations, notably the youngest child's long-lasting and close bonds to her father, her special care needs and the long period of inactivity before the immigration authorities issued a warning to the first applicant and took their decision to order his expulsion with a re-entry ban, the Court is not convinced in the concrete and exceptional circumstances of the case that sufficient weight was attached to the best interests of the child for the purposes of Article 8 of the Convention. The Court is therefore not satisfied that the authorities of the respondent State acted within their margin of appreciation when seeking to strike a fair balance between, on the one hand, the first applicant's need to be able to remain in Norway in order to maintain his contact with his daughter in her best interest (see Nunez, § 84) and, on the other hand, its public interest in ensuring effective immigration control – namely, according to the Government, "the interests of ... the economic well-being of the country" and "the prevention of disorder or crime".' (EHRM, Kaplan e.a. t. Noorwegen, 24 juli 2014, § 98.)

2. In weerwil van deze uitgebreide wettelijke verplichtingen motiveert verwerende partij slechts in de volgende zin:

Het belang van verzoeker situeert zich niet buiten verzoekers familiale context in Marokko volgens verwerende partij om de volgende redenen.

Verzoeker zou in België willen blijven om economische redenen, met name betere scholing, een motief dat vreemd zou zijn aan de toepassing van artikelen 61/14 en verder Vw.

Er dient opgemerkt te worden dat het voor de bepaling van de duurzame oplossing zoals bepaald in de Vreemdelingenwet niet uitmaakt welke motieven er expliciet worden aangevoerd, en welke niet. Het is immers de taak van verwerende partij om rekening houdend met alle elementen waar ze over beschikt te bepalen wat de duurzame oplossing is voor verzoeker.

Nergens in de Vreemdelingenwet wordt er expliciet opgesomd op welke gronden een dergelijke verblijfsmachtiging kan ingediend worden en op welke gronden niet.

Artikel 61/14, 2° Vw. bepaalt wat onder duurzame oplossing dient verstaan te worden. Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er hierbij voorrang moet gegeven worden aan de vrijwaring van de gezinseenheid overeenkomstig artikel 9 en 10 van het IVRK.

Waar artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er voorrang moet gegeven worden aan de vrijwaring van de gezinseenheid overeenkomstig artikel 9 en 10 van het IVRK dient er opgemerkt te worden dat dit een beperking is die in strijd is met de hogere rechtsnormen artikel 3 IVRK, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM. Daarenboven is dit wetsartikel op zich ook onzinnig gezien artikel 9 IVRK als volgt luidt:

“[...]”

Artikel 9 IVRK verankert dus geenszins de vrijwaring van de gezinseenheid in de restrictieve zin van artikel 61/17 Vw. . Artikel 9 IVRK behandelt de situatie waar een kind wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil. Dit heeft niets te zien met de huidige situatie die een zaak behandelt waar het kind gescheiden wordt van de ouders **door** hun wil, én die van het kind.

Artikel 10 IVRK stelt:

“[...]”

Ook artikel 10 IVRK heeft niets te zien met voorliggende zaak gezien geen van beiden, noch de ouders, noch het kind, gezinshereniging aanvraagt.

Meer zelfs, artikel 10.2 IVRK bevestigt het mensenrecht van een kind, en van zijn ouders welk land ook te verlaten. Artikel 12.2 van het (wettelijk bindend) Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten stelt duidelijk: “Een ieder heeft het recht welk land ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten.”

Artikel 61/17 Vw. is een onzinnig wetsartikel en volstrekt ontoepasbaar. Het is inhoudelijk in strijd met de artikels waar het naar verwijst, en in strijd met alles wat gekend en gestipuleerd is rond het belang van het kind.

Er wordt nergens gesteld in de Belgische wetgeving dat de aanvraag verblijfsmachtiging niet zou kunnen of mogen ingediend worden wegens familiale of economische redenen.

Het is weliswaar ook zo dat de artikelen 61/14 en verder niet verwijzen naar het belang van het kind, weliswaar wel naar een niet nader gedefinieerde duurzame oplossing. Artikel 74/13 Vw. en artikel 74/16 Vw. verwijzen wel naar het hoger belang van het kind, en het laatste artikel verbindt het hoger belang van het kind met het bepalen van de duurzame oplossing.

Wat het belang van het kind precies uitmaakt wordt natuurlijk nergens algemeen gedefinieerd maar vereist een individueel ten gronde onderzoek dat aan verschillende kwalitatieve vereisten dient te voldoen.

Wat zeker is dat rekening houden met het belang van het kind een verplichting is die voortvloeit uit rechtsnormen die hoger zijn dan de Vreemdelingenwet en dat in zoverre de Vreemdelingenwet in conflict is met deze hogere rechtsnormen de hogere rechtsnormen primeren. De hogere rechtsnormen die het belang van het kind regelen zijn artikel 3 IVRK, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM.

Zoals boven gesteld heeft het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt wat onder het belang van het kind in de zin van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag verstaan dient te worden.

Er wordt in §4 van General Comment n°14 nogal eenduidig uitgelegd dat het belang van kind er op gericht is het volledige en effectieve genot van alle rechten in het IVRK te garanderen evenals de holistische ontwikkeling van het kind te garanderen.

In de noot hierbij verduidelijkt het Comité dat “ontwikkeling” dient begrepen te worden als een holistisch concept dat het kind zijn fysieke, mentale, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling omvat.

Paragraaf 81 benadrukt dat gezinseenheid ondergeschikt is aan de belangen van het kind en vereist dat het kind in deze gehoord wordt.

Paragraaf 84 van General Comment n° 6 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier

Er kan dus geenszins gesteld worden dat een aanvraag verblijfsmachtiging voor een kind met het oog op het bepalen van de duurzame oplossing niet kan op grond van de sociaal-economische omstandigheden in het herkomstland. Het is bijzonder evident dat de sociaal-economische

omstandigheden die het kind hier geniet, en deze die er waren in het herkomstland bepalend zijn om te bepalen wat bijdraagt aan de ontwikkeling van het kind en wat niet.

Het feit dat het belang van het kind door het EHRM als een essentieel onderdeel wordt gezien van de toepassing van artikel 8 EVRM, het artikel dat gezinsleven beschermt, geeft eveneens het belang van de familiale problemen aan voor de bepaling van wat in het belang van het kind is en wat niet.

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet vereist ten slotte dat er rekening gehouden wordt met de mogelijkheid tot zorg, en dat er een inschatting moet gemaakt worden of de terugkeer naar de ouder wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen, en of de opvangstructuur wel adequaat is. Dit is een wettelijke vereiste rekening te houden, meer zelfs, garanties te vereisen op vlak van socio-economische omstandigheden en geeft aan dat familie-eenheid op zich niet primeert.

Verwerende partij liet het na om te controleren of de voorwaarden voorgeschreven door artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. Dit vormt naast een logische schending van artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet ook een uiterst onzorgvuldige handelswijze, waardoor de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden wordt. Voorts wordt ook de motiveringsplicht geschonden, doordat ook op dit punt elke motivering ontbreekt.

Verzoeker heeft een rapport voorgelegd van IOM, allerm minst een organisatie die van partijdigheid kan verdacht worden, van een persoonlijk onderzoek naar verzoekers leefomstandigheden in Afhir, Marokko, en dit rapport concludeert eenduidig dat het in verzoekers belang is op het Belgische grondgebied te verblijven. Uit het rapport van IOM blijkt duidelijk dat niet werd voldaan aan de voorwaarden van artikel 74/16 Vw.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin, ook niet impliciet, dat verwerende partij tekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven op het grondgebied. De dienst Vreemdelingenzaken heeft geen evenredigheidsstoets gevoerd van alle elementen die haar ter kennis waren. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze hoe of beter, of verwerende partij het belang van verzoeker als kind voorop heeft geplaatst bij het nemen van de terugkeerbeslissing zoals artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, omgezet door artikel 74/13 Vw. , vereist.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat er een voldoende onderzoek gevoerd werd naar het belang van het kind, noch blijkt dat het belang van het kind de primordiale overweging vormde.

Er werden evenwel manifest onwettige voorwaarden gesteld door verwerende partij aan het voeren van de procedure en het verzoek tot verblijfsmachtiging werd op onwettige gronden afgewezen. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden en houdt een manifeste schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"De verzoekende partij voert een uitgebreid theoretisch betoog nopens de toepassing van voormelde bepalingen en meent hieruit te kunnen afleiden dat artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet een ondubbelzinnig wetsartikel is en volstrekt ontoepasbaar.

De verzoekende partij meent verder dat nergens in de Belgische wetgeving wordt gesteld dat de aanvraag verblijfsmachtiging niet zou kunnen of mogen ingediend worden wegens familiale of economische redenen.

De Vreemdelingenwet zou in strijd zijn met de hogere rechtsnormen die wél het belang van het kind vooropstellen, zoals artikel 3 IVRK, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM.

Ook zou de inhoud van artikel 74/16 niet zijn nageleefd en zou een rapport van het IOM aantonen dat een verder verblijf in België in het belang is van verzoeker gezien de leefomstandigheden in Afhir, Marokko.

De bestreden beslissing zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM en er zou onvoldoende onderzoek zijn gevoerd naar het belang van het kind.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die betrekking heeft op de inhoud van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Betrokkene kwam samen met zijn moeder en twee zussen op 02/08/2012 naar België. Ze reisden met een paspoort en een toeristenvisum. Na het verstrijken van het visum keerde de moeder, samen met het kleinste zusje terug naar Marokko. Betrokkene bleef samen met zijn oudere zus, Yahyaoui Hind (ov-nr 7519395) in België. Op 18/09/2013 werd betrokkene onder hoede genomen door de dienst Voogdij. Er werd een voogd toegewezen op 06/11/2013. De voogd wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 08 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd diende zijn aanvraag in op 06/11/2014.

In de aanvraag meldt de voogd dat hij na zijn aanstelling door de Dienst Voogdij in eerste instantie wilde onderzoeken of vrijwillige terugkeer een mogelijke optie was en dit in samenwerking met IOM. Uit het onderzoek van IOM bleek dat: zijn pupil in Marokko te kampen had met opvoedingsproblemen (moeilijke relatie met de ouders), betrokkene afkomstig is uit een zeer arme streek met een sterke migratiedruk, de familie (zowel de ouders in Marokko als de tante hier in België) akkoord zouden zijn met het migratietraject van betrokkene, de bijstand aan jongeren in Marokko zich beperkt tot opvangcentra voor daklozen en tenslotte de voorwaarden voor een terugkeer in het kader van IOM aldus niet vervuld zijn.

Bij de aanvraag worden volgende documenten toegevoegd: een kopie van zijn paspoort en zijn identiteitskaart, zijn studentenkaart van het secundair onderwijs te Merksem, een kopie van enkele klevertjes van de mutualiteiten, een attest regelmatige lesbijwoning en zijn schoolrapporten, 3 maal een BuzzyPazz, de email-correspondentie van de voogd met het IOM, de family assessment van het IOM en een sociaal rapport rond het bezoek aan de familie ter plaatse van het IOM en tenslotte een verklaring op eer van de ouders dat zij de zorg voor hun zoon overdragen aan de tante.

Gelet op artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 21/11/2014.

Tijdens het verhoor verklaart betrokkene naar België te zijn gekomen op vakantie bij zijn tante. Bij het verstrijken van de visumtermijn, besloot hij niet terug te keren naar Marokko omdat het leven in België

veel beter zou zijn. Hij verklaart dat hij in Marokko onder invloed van slechte vrienden niet naar school ging, hetgeen zijn vader erg boos maakte. Zijn vader, die neurologische problemen heeft, zou hem bovendien vaak geslagen hebben. Betrokkene wil graag in België blijven bij zijn tante om hier een goede toekomst uit te bouwen. Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten zijn familiale context in Marokko.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene expliciet vermeldt in België te zijn gebleven omdat het hier beter is. Hij wil hier studeren en een goede toekomst opbouwen. De redenen voor zijn verder verblijf in België, zo blijkt uit basis van de analyse van alle elementen in het dossier, zijn dus van economische aard (betere scholing) en dit met het oog op betere toekomstperspectieven. Dit motief is vreemd aan de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/1 2/1 980 en laat derhalve niet toe een tijdelijk verblijf aan betrokkene toe te kennen. Hiervoor dienen immers de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Er wordt verder op geen enkele manier bewezen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De bovenvernoemde artikelen van de wet (61/14 en volgende) dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Laat het duidelijk zijn dat er nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst. De ouders van betrokkene wonen en leven er nog steeds, ze zijn gelokaliseerd en betrokkene heeft regelmatig telefonisch contact met hen. Bovendien staan ze nog steeds in voor de zorg van het zusje van betrokkene. Er wordt niet aangetoond dat de ouders van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds gedaan hebben en zoals zij dit nog steeds doen voor zijn kleine zusje. Conform het artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, is er hier dus geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn ouders. De documenten die betrokkene voorlegt zijn niet van die aard dat ze een duurzame oplossing in België rechtvaardigen. Zijn paspoort en identiteitskaart zijn bewijzen van zijn identiteit, hetgeen door onze dienst nooit in twijfel werd getrokken. Zijn studentenkaart, het attest regelmatige lesbijkwoning, zijn schoolrapporten en de kopies van zijn 3 BuzzyPazz 'en bewijzen enkel dat betrokkene hier naar school gaat, dat hij reeds sinds 2012 in België verblijft en geïntegreerd is, maar dit geeft hem daarom niet automatisch recht op verblijf en wil evenmin zeggen dat de duurzame oplossing voor hem niet bij zijn ouders ligt. Uit het de FA van IOM en het bijbehorend sociaal verslag blijkt enkel dat een vrijwillige terugkeer naar Marokko niet preferabel is omwille van de slechte socio-economische situatie ter plaatse alsook omwille van de persoonlijke familiale problemen. Men kan aannemen dat de ouders van betrokkene het in Marokko financieel niet breed hebben. Het feit echter dat betrokkene afkomstig is uit een streek met veel armoede, is op zich onvoldoende om te stellen dat de duurzame oplossing in België ligt en niet in Marokko. Ook het argument dat er zich in het huishouden familiale problemen voordeden, rechtvaardigt geenszins een migratie naar België. De voogd meldde in zijn aanvraag dat betrokkene hier in België naar school gaat en het hier goed doet. Niets weerhoudt hem ervan om in Marokko dezelfde discipline aan de dag te leggen en zijn studies daar succesvol verder af te werken. Het feit dat hij daar onder invloed stond van slechte vrienden, is iets wat hij zelf deels in handen heeft. Men kan toch stellen dat betrokkene ondertussen een leeftijd heeft bereikt waarop men toch een zekere mate van zelfstandigheid kan verwachten. Bovendien is het nog steeds de verantwoordelijkheid van de ouders zelf om hun zoon te steunen, verder op te voeden en in te staan voor de verdere opvang en verzorging. Het feit dat de vader een neurologische aandoening heeft en de rebelse houdingen van zijn zoon voor spanningen in het huishouden zorgt, ontslaat hen geenszins uit hun ouderlijke macht. Met betrekking tot de verklaring waarin zij de zorg voor hun zoon overdragen aan de tante hier in België, merken wij op dat deze geen enkele juridische waarde heeft.

Ook de duur van verblijf van betrokkene in België en de goede band die hij heeft met zijn tante, zijn tenslotte geen elementen die een duurzame oplossing in België rechtvaardigen. Betrokkene verbleef immers bijna 14 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij herenigd kan worden met zijn ouders en de rest van de familie (en dit desgevallend samen met zijn oudere zus die op dit moment illegaal in België verblijft). In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie (vb. vrijwillige terugkeerprogramma's Fedasil). In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. "

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de verzoekende partij haar voogd diende te worden betekend.

Verweerder merkt op dat de in casu bestreden beslissing in wezen twee luiken bevat.

Enerzijds wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de minderjarigen niet in het bezit zijn van de vereiste documenten om in het Rijk te blijven en met name noch in het bezit is van een paspoort noch van een visum. Verweerder merkt op dat de verzoekende partij dit motief dat ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist.

Anderzijds wordt in de bestreden beslissing geantwoord op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige onderdanen van een derde land, zoals vastgelegd in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het Vreemdelingenbesluit.

Overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet wordt besloten dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België is en wordt een terugkeer naar Marokko vooropgesteld alwaar de minderjarige kan worden herenigd met zijn familie.

Verzoekende partij haar kritiek is uitsluitend gericht tegen het aspect van de bestreden beslissing waarin wordt geoordeeld dat de motieven van de verzoekende partij economisch van aard zijn.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de door de voogd en de minderjarige aangebrachte gegevens en stukken.

Artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding enerzijds werd vastgesteld dat er in het land van herkomst in elk geval nog contact is met de zus en de ouders, terwijl de ouders instaan voor de opvoeding en verzorging van het zusje van de verzoekende partij.

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze werd vastgesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst mogelijk is, met garanties op adequate opvang en verzorging.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de hogere rechtsnormen, nu in de bestreden beslissing zelfs expliciet wordt verwezen naar artikel 9 van het IVRK.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij kennelijk uit het oog verliest dat de bewijslast op haar rust, om aan te tonen dat de duurzame oplossing zou bestaan in een verblijfsmachtiging in België omdat hetzij de gezinshereniging niet mogelijk is, hetzij omdat er geen garanties van opvang en verzorging zijn in het herkomstland.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding merkt dienaangaande terecht op dat de voogd van de verzoekende partij niet aantoonde de nodige stappen te hebben ondernomen om de ouders van de verzoekende partij op te sporen. De loutere bewering dat het op basis van de naam onmogelijk zou zijn om de ouders op te sporen, kan uiteraard niet volstaan.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om in de voorliggende situatie te oordelen dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België bestaat.

Terwijl het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat hij wel degelijk een aanvraag kan indienen omwille van economische redenen, afbreuk doet aan de finaliteit van artikel 61/14, gezien uit de stukken van het dossier door de gemachtigde van de Minister werd vastgesteld dat de verzoekende partij kennelijk enkel met het oog op betere toekomstperspectieven naar België is gekomen, doch niet om de reden dat er in het land van herkomst geen opvang en zorg meer mogelijk zou zijn.

De verzoekende partij voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Integendeel blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij kan herenigd worden met de ouders.

Terwijl de verzoekende partij in elk geval op regelmatige basis contact heeft met de ouders in het land van herkomst.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij middels de beschouwingen in haar enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te beogen, doch

dienaangaande dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken in het kader van onderhavig annulatieberoep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient dan ook te worden aangenomen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op correcte wijze kon besluiten dat een spoedige terugkeer naar het herkomstland voorop dient te worden gesteld, gelet op het feit dat aldaar in elk geval voldoende garanties zijn dat de verzoekende partij adequate opvang en verzorging zal ontvangen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan haar voogd een bevel tot terugbrenging worden uitgereikt nu de verzoekende partij niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. De verwerende partij motiveert waarom geen gevolg kan worden gegeven aan de aanvraag van 6 november 2014 om machtiging tot verblijf in het Rijk.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van de middelen vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing kadert in de eerste plaats in een aanvraag die de voogd van de verzoekende partij op 6 november 2014 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemde-

lingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert “duurzame oplossing” als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;*
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- de machtiging tot verblijf in België.*

De Raad wijst er op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 de volgende aanwijzingen heeft gegeven m.b.t. de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind” in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat*

de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.” Daarbij concludeert het Hof dat “artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding”.

In dit verband kan eveneens gewezen worden op artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

De verwerende partij besliste tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan de voogd met betrekking tot de niet-begeleide minderjarige, omdat zij oordeelde dat voldoende elementen voorhanden zijn die toelaten te stellen dat de duurzame oplossing overeenkomstig voormelde wetsbepaling bestaat in een terugkeer naar de ouders in het land van herkomst. Bijgevolg strekt de bestreden beslissing ertoe de eenheid van het gezin te vrijwaren door de duurzame oplossing te situeren in het land van oorsprong waar ouders en de zus van de verzoekende partij wonen en leven. De verzoekende partij ziet het anders en ziet een duurzame oplossing voor haar in België omwille van haar fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling. Ter ondersteuning van deze stelling haalt de verzoekende partij artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan en acht dit, verwijzend naar artikel 51 van dit Handvest, van toepassing omdat recht van de Unie ten uitvoer wordt gelegd, in casu artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008, dat betrekking heeft op een terugkeerbesluit. De verzoekende partij is van oordeel dat voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het aangewezen is om artikel 3 van het IVRK nader te bekijken en de verduidelijkingen die het VN-Kinderrechtencomité hierbij gepubliceerd heeft in de zogenaamde “General Comments”. Tot slot hangt de verzoekende partij haar betoog ook op aan artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het handvest.

Wat het belang van het kind betreft, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het belang van het kind meeneemt in haar overwegingen, nu zij er op wijst dat de mogelijkheid tot opvang en verzorging, gelet op het gegeven dat de pupil bijna 17 jaar oud is en zijn graad van zelfstandigheid, nog steeds aanwezig is in Marokko, gelet op het feit dat zijn ouders en zijn zus er nog leven en dat niet kan worden gesteld dat het belang van de pupil zich zou situeren buiten zijn familiale context in Marokko. Hierbij moet tevens worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om te aanvaarden dat wanneer de ouders van een kind voorheen instonden voor de opvang van dit kind, uit de verklaringen van de partijen niet blijkt dat de pupil geen geregeld leven had bij zijn ouders, het vaststaat dat de ouders nog andere kinderen opvangen en er geen bewijzen voorliggen dat deze ouders om medische, financiële of andere redenen hun ouderlijke taken niet meer op zich zou kunnen nemen te concluderen dat geenszins blijkt dat de ouders niet langer voor de opvang van dit kind zouden kunnen instaan. Uit het verslag van 11 september 2014 van het IOM blijkt dat er

thuis wel spanningen waren omwille van het gedrag van de pupil en het gegeven dat hij onder de invloed van slechte vrienden stond. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat niets de pupil weerhoudt om in Marokko dezelfde discipline aan de dag te brengen en zijn studies succesvol af te werken. Uit het IOM-rapport blijkt immers dat er op 15 minuten van het ouderlijk huis een middelbare school aanwezig is. Er wordt *in casu* niet aannemelijk gemaakt dat de pupil daar zijn opleiding niet kan verder zetten. Met betrekking tot het feit dat de pupil op 14-jarige leeftijd onder de invloed van slechte vrienden was, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de pupil dit deels zelf in handen heeft, en dat hij ondertussen een leeftijd bereikt heeft waarop men toch een zekere mate van zelfstandigheid kan verwachten. Voormelde argumenten worden bovendien in het verzoekschrift ook niet weerlegd. Voorts blijkt uit het verslag van het IOM van 11 september 2014 dat de vader van de pupil voor het inkomen van het gezin zorgt. Zijn inkomen is voldoende om in de basisbehoeften van het gezin te voorzien. Voorts wordt er aangegeven dat de familieleden een goede onderlinge verstandhouding hebben, doch dat de pupil een moeilijk kind was. Het huis waar het gezin sinds 1993/1995 woont is een ééngezinswoning in gemiddelde staat. Het huis is voorzien van een toilet binnen, drinkwater, een rioolsysteem, elektriciteit van het netwerk, radio, TV, telefoon, GSM, slaapkamer en een keuken. De vader heeft een moto. Op 10 à 15 minuten van het ouderlijk huis bevinden zich een hoofdweg, middelbare school, dokter, gezondheidsvoorzieningen, politiebureau en banken. Dit geeft aan dat de ouders van de pupil het financieel niet breed hebben, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat de ouders in de onmogelijkheid zijn om hun zoon op te vangen en te verzorgen, gelet op het gegeven dat hij bijna 17 jaar oud is en men van hem kan verwachten dat hij een grotere graad van zelfstandigheid heeft dan toen hij op 14-jarige leeftijd naar België gemigreerd is.

Voorts wordt in het rapport aangegeven dat de leefomstandigheden in de buurt gemiddeld zijn, hoewel de werkloosheid hoog is, er weinig toekomstperspectieven zijn, de armoede hoog is en er weinig voorzieningen zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat het gegeven dat de pupil afkomstig is een uit een streek met veel armoede, op zich onvoldoende is om te stellen dat de duurzame oplossing in België ligt en niet in Marokko. Zoals zal blijken uit wat volgt zijn daarenboven socio-economische overwegingen op zich onvoldoende om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind.

De verzoekende partij toont met haar uitgebreid theoretisch betoog op geen enkele wijze aan dat het situeren van een duurzame oplossing in het land van herkomst waar zij kan herenigd worden met haar ouders onder de in de bestreden beslissing vermelde omstandigheden, strijdig is met het belang van het kind zoals gegarandeerd in artikel 3 IVRK of artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie .

Blijkens het betoog van de verzoekende partij, waarbij zij steunt op “General Comments” van het VN Kinderrechtencomité bij artikel 3 IVRK (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013), on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art.3, para.1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14.), zou artikel 3 IVRK opleggen dat de gezinseenheid conform haar fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling moet geïnterpreteerd worden. Deze stelling leidt er in feite toe dat een niet begeleide minderjarige uit een minder ontwikkeld land ondanks de aanwezigheid van ouders in het land van oorsprong die een woning hebben en waarvan de vader voor het gezinsinkomen zorgt, een machtiging tot verblijf moet krijgen in een meer ontwikkeld land omdat zijn socio-economische kansen aldaar groter zijn. Dit leidt ertoe dat socio-economische ontwikkeling meer in het belang van het kind wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land. Dit is een stelling die niet als zodanig kan gelezen worden in de door de verzoekende partij aangehaalde “General Comments n°14” van het VN Kinderrechtencomité. Daar komt nog bij dat deze “General Comments” waaruit de verzoekende partij tal van verplichtingen afleidt, geen bindende waarde hebben in het licht van de interpretatie van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Toelichting bij voormeld artikel 24 stelt niet meer dan dat het artikel gebaseerd is op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van het IVRK (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, *Pb. C.* 14 december 2007, afl. 303, 17). Er wordt dus niet verwezen naar deze “General Comments”. Daar komt nog bij dat de inleiding bij de Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie als volgt luidt: *“Deze toelichtingen werden oorspronkelijk opgesteld onder de verantwoordelijkheid van het praesidium van de Conventie die het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft opgesteld. Zij zijn bijgewerkt onder de verantwoordelijkheid van het praesidium van de Europese Conventie, in het licht van de wijzigingen die door laatstgenoemde Conventie in het Handvest zijn aangebracht (met name in artikel 51 en 52) en van verdere ontwikkelingen in het recht van de Unie. Hoewel zij op zich geen juridische waarde hebben, vormen zij een waardevol hulpmiddel voor de interpretatie, bedoeld om de bepalingen van het Handvest te*

verduidelijken.” Dus ook de voormelde Toelichting bij artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft geen juridisch bindende waarde.

Voorts kan de verzoekende partij ook niet artikel 9 IVRK veronachtzamen dat bepaalt: *“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.”* De Raad leest hierin dus niet dat socio-economische overwegingen kunnen leiden tot het scheiden van ouders van hun kind, wel wordt aangegeven dat misbruik of verwaarlozing tot een dergelijk besluit in het belang van het kind kunnen leiden. *In casu* blijkt uit niets dat er sprake zou zijn van verwaarlozing of misbruik en de verzoekende partij maakt er zelf ook geen gewag van.

Ook in de commentaar bij artikel 3 IVRK wordt aandacht besteed aan artikel 9 IVRK. In casu heeft de verzoekende partij slechts selectief uit de General Comments n° 14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van IVRK geciteerd. Immers kan hierin ook gelezen worden: *“59. The family is the fundamental unit of society and the natural environment for the growth and well-being of its members, particularly children (preamble of the Convention). The right of the child to family life is protected under the Convention (art. 16). The term “family” must be interpreted in a broad sense to include biological, adoptive or foster parents or, where applicable, the members of the extended family or community as provided for by local custom (art. 5). 60. Preventing family separation and preserving family unity are important components of the child protection system, and are based on the right provided for in article 9, paragraph 1, which requires “that a child shall not be separated from his or her parents against their will, except when [...] such separation is necessary for the best interests of the child”. (...)61. Given the gravity of the impact on the child of separation from his or her parents, such separation should only occur as a last resort measure, as when the child is in danger of experiencing imminent harm or when otherwise necessary; separation should not take place if less intrusive measures could protect the child. Before resorting to separation, the State should provide support to the parents in assuming their parental responsibilities, and restore or enhance the family’s capacity to take care of the child, unless separation is necessary to protect the child. Economic reasons cannot be a justification for separating a child from his or her parents. (...)63. Likewise, a child may not be separated from his or her parents on the grounds of a disability of either the child or his or her parents. Separation may be considered only in cases where the necessary assistance to the family to preserve the family unit is not effective enough to avoid a risk of neglect or abandonment of the child or a risk to the child’s safety. (...) 66 When the child’s relations with his or her parents are interrupted by migration (of the parents without the child, or of the child without his or her parents), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.”* Hieruit blijkt globaal dus het belang van de eenheid van het gezin die dient te worden hersteld indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en dat de scheiding tussen ouders en kind enkel kan overwogen worden in uitzonderlijke gevallen wanneer er sprake is van verwaarlozing, het in de steek laten van het kind of indien er sprake is van risico voor de veiligheid van het kind, *quod non in casu*. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat indien het de wil van de ouders en het kind is, om van elkaar gescheiden te worden omwille van economische redenen, de staten hieraan gevolg dienen te geven. De Raad wijst er nog op dat uitdrukkelijk wordt voorzien dat louter economische redenen geen rechtvaardiging kunnen zijn voor de scheiding van ouders en kind.

De verzoekende partij verwijst ook naar General Comment n° 6 van het VN Kinderrechtencomité inzake de behandeling van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 6 (2005), Treatment of Unaccompanied and separated children outside their country of origin, 1 september 2005, CRC/GC/GC/2005/16). Er wordt echter niet aangetoond dat dit via artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie mee in het debat moet worden betrokken. Alleszins kan ook hierin de link met artikel 9 IVRK gelezen worden, *“81. In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, all efforts should be made to return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or her views (art. 12) (see also section IV (e), “Right of the child to express his or her views freely”). While the considerations explicitly listed in article 9, paragraph 1, sentence 2, namely, cases involving abuse or neglect of the child by the parents, may prohibit reunification at any location, other best-interests*

*considerations can provide an obstacle to reunification at specific locations only.*⁸² *82. Family reunification in the country of origin is not in the best interests of the child and should therefore not be pursued where there is a "reasonable risk" that such a return would lead to the violation of fundamental human rights of the child. (...)*" Ook hieruit blijkt dus globaal het belang van de eenheid van het gezin dat bij uitzondering niet nagestreefd kan worden indien er sprake is van een risico op schending van fundamentele mensenrechten van het kind, wat *in casu* niet aangetoond wordt.

De verzoekende partij acht de bestreden beslissing niet correct omwille van de sociaal-economische omstandigheden maar de Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verwerende partij de duurzame oplossing in het land van oorsprong situeert omwille van de mogelijkheid tot hereniging van verzoeker met zijn ouders, wat in overeenstemming is met het gestelde in artikel 9 IVRK én artikel 3 IVRK en in de bestreden beslissing overweegt: *"De redenen voor zijn verder verblijf in België, zo blijkt op basis van de analyse van alle elementen in het dossier, zijn dus van economische aard (betere scholing) en dit met het oog op betere toekomstperspectieven. Dit motief is vreemd aan de toepassing van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en laat derhalve niet toe een tijdelijk verblijf aan betrokkene toe te kennen."*

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing, gaat zij voorbij aan het eerste streepje van deze bepaling dat uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien.

In fine van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij oog heeft voor de praktische organisatie van de terugkeer van de verzoekende partij en erop wijst dat de termijn van het bevel tot terugbrenging kan verlengd worden voor de termijn die noodzakelijk is voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. Voorts wordt er gewezen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie (bv. vrijwillige terugkeerprogramma's van Fedasil). Dit alles is erop gericht te verhinderen dat de verzoekende partij als minderjarige terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige omkadering. In dit verband is het niet uitgesloten dat socio-economische aspecten alsnog aan bod komen. Ten slotte is het niet uitgesloten dat dergelijke aspecten aan bod komen in andere verblijfsaanvragen aangezien de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt, *"De redenen voor zijn verder verblijf in België, zo blijkt op basis van de analyse van alle elementen in het dossier, zijn dus van economische aard (betere scholing) en dit met het oog op betere toekomstperspectieven. Dit motief is vreemd aan de toepassing van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en laat derhalve niet toe een tijdelijk verblijf aan betrokkene toe te kennen. Hiervoor dienen immers de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet van 15/12/1980."*

Waar de verzoekende partij stelt dat het rapport van het IOM eenduidig concludeert dat het in haar belang is dat zij op het Belgisch grondgebied verblijft, wijst de Raad erop dat uit het geheel van het rapport blijkt dat deze conclusie steunt op het gegeven dat zij in België betere toekomstperspectieven heeft en dat haar ouders dit voor haar wensen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in het belang van het kind de eenheid van het gezin dient te worden hersteld indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en dat de scheiding tussen ouders en kind enkel kan overwogen worden in uitzonderlijke gevallen wanneer er sprake is van verwaarlozing, het in de steek laten van het kind of indien er sprake is van risico voor de veiligheid van het kind, *quod non in casu*. Uit het IOM-verslag blijkt niet dat de verzoekende partij haar land van herkomst verlaten heeft omwille van problemen met haar ouders. Op één bepaald moment in het verslag is er sprake van het gegeven dat er problemen zijn tussen de verzoekende partij en haar ouders, doch wordt er niet gepreciseerd waaruit deze problemen precies bestaan.

Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het garanderen van opvang en verzorging van de verzoekende partij en dat de verwerende partij naar een duurzame oplossing zocht in de mate van het mogelijke en rekening houdend met de gegevens die de verzoekende partij en haar voogd haar ter beschikking hebben gesteld, en oordeelde dat het vertoeven bij het gezin het belang van het kind dient. Het besluit dat de duurzame oplossing niet in het Rijk ligt maar in het land van herkomst is kennelijk redelijk en steunt op afdoend onderzoek.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen aannemelijk.

Deze onderdelen van de middelen zijn ongegrond.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM en verwijst naar het gezinsleven dat zij in België opgebouwd heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar tante woont en met haar een gezinsleven onderhoudt. Gelet op hetgeen voorafgaat, met name dat de ouders van de verzoekende partij gelokaliseerd zijn, dat zij in haar opvang en verzorging kunnen voorzien en dat louter economische redenen op zich onvoldoende zijn om de duurzame oplossing in België te situeren, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom het gezinsleven dat zij met haar tante onderhoudt dient te primeren op het gezinsleven met haar ouders. De verzoekende partij beperkt zich hoofdzakelijk tot een theoretische betoog. Daarenboven heeft het EHRM inzake immigratie er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Daarnaast voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en van de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (BS 17 januari 1992, hierna: het Kinderrechtenverdrag), waarbij zij een uitgebreide doch theoretische uiteenzetting geeft omtrent deze bepalingen.

Daargelaten de vraag naar de directe werking van de artikelen 3, 6 en 12 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad er op dat, wat betreft de aangevoerde schending van deze bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest, niet blijkt dat de bestreden beslissing de belangen van het kind niet nastreeft. Uit het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet in het belang van het kind is genomen, zodat deze grieven niet kunnen worden gevolgd.

Waar de verzoekende partij op pagina 3 van haar verzoekschrift verwijst naar de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet die de lidstaten zouden verplichten om rekening te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad er op dat het aanhalen van deze bepalingen er louter toe strekt aan te tonen dat de belangen van het kind in aanmerking dienen te worden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, wat *in casu* het geval is, gelet op het voorgaande.

Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Verder voert de verzoekende partij in beide verzoekschriften de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS